

ת"פ 47157/08/18 - מדינת ישראל נגד נמרוד מאיר גלעדי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47157-08-18 מדינת ישראל נ' גלעדי
תיק חיצוני: 305575/2017

לפני כבוד השופט בכיר אביחי דורון

מאשימה

מדינת ישראל

נגד

נאשמים

נמרוד מאיר גלעדי

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב אישום מכח סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

השתלשלות האירועים בתיק

ביום 21.08.18 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום במסגרתו יוחס לנאשם ריבוי עבירות של החזקת חומר תועבה ובו דמותו של קטין לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ביום 05.05.19, במסגרת דיון שגרתי הקבוע לנאשם, בטרם מענה לכתב אישום, עתרה המאשימה להארכה בת 30 יום להוצאת תעודת חיסיון.

במעמד הדיון נעתר בית המשפט באופן חלקי לבקשה ואפשר ארכה בת 10 ימים להגשת תעודת חיסיון, כמו כן נקבע כי על המאשימה להעביר לבית המשפט פרפרזה על החומר הדרוש חיסיון שתלווה בדו"ח מפורט המתאר את השתלשלות האירועים שהביאה להגשת אותה בקשה (בדיון ולא כפי שמקובל, באמצעות בקשה בכתב).

הפרפרזה שנמסרה למידע היתה: "**אופן איתור כתובת ה-IP של החשוד**".

מפירוט השתלשלות האירועים שהועבר למחרת היום לבית המשפט עלה כי ביום 07.09.2017 התקבל אצל המאשימה תיק חקירה (פל"א 305575/2017), בעטייו הוחלט על הגשת כתב אישום.

לדברי ב"כ המאשימה תיק החקירה התקבל ללא בקשה משטרתית נלווית להוצאת תעודת חיסיון בתיק, וללא אינדיקציה על קיומו של חומר הטעון חיסיון. בד בבד התבקש בית המשפט ליתן למאשימה ארכה בת 30 יום להוצאת תעודת חיסיון.

ביום 16.12.18 התקיים דיון ראשון בתיק, ולאחר חילופי סיגורים, בחודש מרץ 2019, פנה ב"כ הנאשם למאשימה, במספר בקשות, לקבלת חומרי חקירה. אחת הבקשות הייתה בקשה לקבלת "פרטי תלונה, מועד מסירתה ומיהות הגורם מוסר התלונה".

לצורך מענה לפניית ההגנה, במהלך אפריל 2019, נערך בירור אל מול גורמי החקירה, ממנו עלה כי לידיה של ההגנה נמסר, בטעות, מזכר הטעון חיסיון. עוד עלה כי קיים צורך בהוצאת תעודת חיסיון על שיטות ואמצעים של משטרת ישראל, בהם נעשה שימוש במסגרת החקירה.

נוכח ממצאים אלה התבקשו גורמי החקירה להעביר לידיה של המאשימה בדחיפות בקשה להוצאת תעודת חיסיון וחווות דעת אודות החומר הטעון חיסיון.

בתגובה לבקשת המאשימה הביע ב"כ הנאשם את התנגדותו.

ביום 07.05.19 הגיש ב"כ המבקש **בקשה לביטול כתב אישום**, במסגרתה פירט את השתלשלות האירועים ובהם בקשות רבות ושונות להשלמת חומרי חקירה חסרים עוד מיום 7.2.19, ופעמים רבות אחרי כן, שיחות שהתקיימו לאחר מכן עם ב"כ המאשימה ובקשות נוספות שהוגשו להשלמת חומרי חקירה. בבקשה אחרת מיום 19.03.19 הפנה ב"כ המבקש, בין היתר, למזכר מיום 14.06.17, שהיה קיים בתיק וכותרתו ניטור כתובת IPבו התבקשו העתק פרוטוקול התלונה, מועד מסירתה ומיהות גורם מוסר התלונה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המבקש סקר את יסודותיה של זכות העיון הקבועה בסעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 וכן את ההלכה לפיה חובה על המדינה להצטייד בתעודת חיסיון עובר להגשת כתבי אישום (**בש"פ 6453/10** אליהו עמר ואח' נ' מדינת ישראל).

ב"כ המבקש קבל על הזמן הממושך בן 10 חודשים לאחר הגשת כתב האישום במהלכו לא התבקשה תעודת חיסיון, אף שהיה מדובר בחומר חקירה מצומצם בלבד.

לדבריו, בקשתה הנוכחית של המאשימה באה לעולם בעקבות פניותיו הרבות להשלמת חומרי חקירה. ללא בקשות אלה, לא הייתה שמה לב המאשימה לפרט זה ובחלוף 10 חודשים מהגשת כתב האישום יש לכך השלכות כבדות משקל ופגיעה בהגנת הנאשם.

לטענתו, אם יעתר בית המשפט לבקשת המאשימה, יהפכו בקשות לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, אמצעי לחיסיון חומרים שכן תעודת חיסיון אמורה להיות מוגשת יחד עם כתב האישום ולא כתשובה של נאשם לקבלת חומרים הדרושים שלו לשם ביסוס הגנתו.

לאור אלה התבקש בית המשפט, לבחון בכלים של סבירות את פעולת הרשות, תוך בחינת העקרונות המשפטיים, ולקבוע כי מעשיה של המאשימה חוטאים למושגים של הגינות ומדיניות משפטית רצויה וכן לקבוע כי במעשיה פעלה המאשימה בחוסר סבירות קיצוני שיש בו כדי לבטל את כתב האישום.

בתגובתה מיום 2.6.19 הביעה המאשימה את צערה על כך שהשתלשלות האירועים הביאה את ב"כ הנאשם להסיק כי המאשימה פעלה להסתיר את כוונתה לפעול להוצאת תעודת חיסיון בתיק.

המאשימה שבה והבהירה כי במועד העברת חומר החקירה ממשטרת ישראל למשרדי המאשימה, לא סומן בתיק החומר הטעון חיסיון. עוד אישרה כי העניין נודע לה בעקבות בקשות ב"כ הנאשם לקבל חומרי חקירה.

לטענתה - לא כל התנהלות שיש בה שגגה פוגעת בזכותו של הנאשם להליך הוגן ועל אף חובתה החוקית קיימות לעיתים נסיבות, ביניהן טעות אנוש, בהן יש לבחון כל מקרה לגופו. לא כל סטייה מהכללים מביאה לפגיעה בהגנת הנאשם (ר' בש"פ 687/96 יורם גיל נ' מדינת ישראל).

עוד ביקשה לאזן בין סוג החיסיון המתבקש (שיטות ואמצעים של משטרת ישראל), לבין השלב התחילתי של ההליך בו טרם ניתנה תשובה לכתב האישום, ולקבוע שאין בהוצאת תעודת חיסיון בשלב זה כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ובכל מקרה הדרך להגשת עתירה לגילוי ראיה חדשה, פתוחה בפניו של המבקש.

עוד הוסיפה המאשימה כי ביטולו של ההליך מטעמי הגנה מן הצדק, יהווה צעד קיצוני אליו יידרש בית המשפט במקרים חריגים בלבד.

דין והכרעה

שיקולים רבים נפרשים בפניו של בית המשפט עם העלאת הטענה של הגנה מן הצדק, והם כוללים רבדים ועקרונות של "האינטרס הציבורי" עליהם יש לשמור, ביניהם גם זכויותיו של הנאשם וטוהר ההליך הפלילי (ע"פ 5975/14 אברהם

דרוש אגבריה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 16 לפסק דינה של השופטת ד' ברק ארז (31.12.2015):

"בבחינת הטענה של הגנה מן הצדק יש להביא בחשבון מגוון רחב של שיקולים, ובכלל זאת את חומרת העבירה, נסיבות המקרה וכן שיקולים של גמול והרתעה. יש לאזן במכלול השיקולים גם את האינטרס הציבורי בקיום המשפט, במיצוי הדין עם עבריינים ובשמירה על ביטחון הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי העבירה. מנגד, יש להביא בחשבון גם את זכויות הנאשם, את טוהר ההליך הפלילי, את השאיפה להביא לפסילת מהלכים נפסדים של התביעה ולשמור על אמון הציבור בבית המשפט"

בסופו של יום, בבקשות מעין אלו, בית המשפט בוחן שני שיקולים עיקריים:

האחד, החד, הספציפי והמידי לתיק שלפניו, הינו האם מעשיה (ובעיקר מחדליה) של המאשימה פגעו בהגנתו של הנאשם, ובגררא מכך, האם עוצמת הפגיעה מחייבת ביטולו של כתב האישום.

השני, העמום יותר, הכללי והרחב יותר, האם מעשיה של התביעה פגעו בטוהר ההליך הפלילי וב"הליך הראוי", האם פגיעה זו עלולה להביא לפגיעה באמון הציבור, ומהי הנגזרת מאותה תשובה לעניין הסנקציה בה יש לנקוט.

אין ספק כי עובדתית צודק ב"כ הנאשם בטענותיו.

א. האבחנה שמבקשת המאשימה לעשות בין הגוף החוקר לגוף התובע יוצרת קושי ניכר. שני הגופים משתייכים למערכת האכיפה השלטונית וכשמדובר בשאלות האם נפגעה הגנת הנאשם והאם נפגע אמון הציבור מאי נפקא מינא מי התרשל?

ב. המציאות שבית המשפט נחשף לה בתיקים רבים הינה שהמאשימה אינה עומדת בכללים המתווים בחוק, וגם אם מדובר במצב הדורש תיקון של החוק, כל עוד לא תוקן קשה להסכין עם הפרקטיקה הנוהגת ולפיה כאשר נדרש חסיון - הבקשה להגשתו מוגשת רק לאחר הגשת כתב האישום, שעה שחובת המאשימה היא למסור בידי הנאשם את כל חומר החקירה שבידיה.

ג. ניתן אף לומר כי גם לאחר שלמדה המאשימה על השגגה שנעשתה לא פעלה כנדרש "להקטין את הנזק", השתתה כמעט שלושה חודשים מרגע הבקשה לקבלת חומרי חקירה ועד שהשיבה לב"כ הנאשם ועוד הוסיפה חטא על פשע כאשר בבהילות, בעל פה ולא בכתב, אגב דיון הקראה שיגרתי, הגישה בקשתה לבית המשפט.

עם זאת יש לבחון האם מעשיה של המאשימה נעשו בתום לב או שמא פעלה באופן מכוון. ברור כי אם ימצא שהיה ולו רבב של כוונה במעשיה של המאשימה, די בכך כדי להטות את הכף. מסקנתי מהשתלשלות הדברים כפי שהובאה לפני הינה שבמעשיה של המאשימה (על שתי זרועותיה) נפל פגם שמקורו בשגגה. אך בכך לא סגי. גם אם מדובר בשגגה, ובשם אחר - רשלנות, יש לבחון את עוצמתה והשלכותיה על שני המבחינים שבוחן בית המשפט.

בחינת התנהלותה של המאשימה במקרה דנן, מעלה כי המאשימה התנהלה באופן רשלני, וראוי שתבחן את פעולותיה,

ובהן גם את התנהלותה מרגע שעמדה על התקלה שקרתה.

אולם בבחינת הדברים בכללותם, לא מצאתי כי יש ברשלנות זו כדי לכרסם באמון הציבור, ודאי לא בעוצמה המחייבת ביטול כתב האישום, אין זה המקרה בו הפגיעה מחייבת איזון הנובע ממהות ההליך המשפטי ומטרתו השבת אותו אמון במערכת המשפטית.

עוד אני סבור כי לא היה להתנהלות זו, רשלנית ככל שתהא, לפגוע בהגנתו של הנאשם, כאמור.

ברור כי לו הייתה הבקשה מוגשת בשלב מתקדם יותר בניהול משפטו של הנאשם, תוצאותיה היו שונות מן התוצאה אליה הגעתי בשלב זה. חשיבותו של השלב בו נמצא ההליך הפלילי נודעת, הנאשם שלפני טרם נתן מענה לכתב האישום, וניכר כי טרם גיבש את הגנתו.

לא מצאתי שיש בחשיפת שיטות החקירה כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ומכאן שאני דוחה את הבקשה שלפני.

עם זאת, וככל שדעתי תישמע, נוכח הזמן הרב בו התמשכה התקלה, ותחושותי כי גם לאחר שהתגלתה לא נעשה כל אשר לאל ידי המאשימה כדי להקטין את הנזק ולרפא את הפגם, אני סבור כי אם וכאשר יורשע הנאשם בדינו, יש ליתן משקל להתנהלות זו בעונש אותו יטיל בית המשפט על הנאשם.

ניתנה היום, י"א תשרי תש"פ, 10 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.